

MOCS

- PAÍS VALENCIÀ:**
 MOC València
 Blanquerías, 4, 1
 46003 València
- COMARQUES DE PONENT:**
 MOC Ponent
 Apto. Correu 880
 Lleida
- MALLORCA:**
 Grup d'Objectors Mallorca
 Apto. Correu 1566
 07080 Ciutat de Mallorca
- MENORCA:**
 MOC Menorca
 Apto. Correu 178
 07700 Maó
- EMPORDÀ:**
 MOC Empordà
 Reliquer, 25
 17753 Espolla
- MARESME:**
 Assemblée Antimilitarista del Maresme
 Casal Independència
 Carril Ral, 504, 1
 MATARÓ
- VALLÈS ORIENTAL:**
 MOC Vallès Oriental
 Ateneu Popular
 Plaça de l'Església, 9, 3-2
 08400 Granollers
- MOC (Manú):**
 Dos de Maig, 31, A1-1
 08450 Parets del Vallès
- GARROTXA:**
 Agrupació Naturalista de la Garrotxa
 Servei Comarcal de Joventut
 Torre Malagrada
 Passeig de Barcelona, 15
 17800 Olot
- BAGES:**
 Grup d'Objectors del Bages
 Casal de la Pau
 Apto. Correu 392
 08240 Manresa
- Assemblea Antimilitarista del Bages**
 Guimerà, 53, 2-1
 08240 Manresa
- RIBERA D'EBRE:**
 MOC (Carles)
 Plaça Major, 4
 43746 La Serra d'Almos
- BAIX LLOBREGAT:**
 MOC Bellvitge
 Prado, 12, 13-1
 08907 L'Hospitalet
- Grup d'Objectors de Sant Just**
 Casal de Joves de Sant Just
 Plaça del Parador s/n
 08960 Sant Just Desvern
- ANJOIA:**
 MOC Anjoia
 Apto. Correu 466
 08700 Igualada
- BAIX CAMP:**
 MOC Reus
 Ateneu Llibertari de Reus
 Sant Vicenç, 3
 43201 Reus
- BARCELONÈS:**
 MOC Badalona
 Casal de Joves. Dalt la Vila
 Germà Bernavé, s/n
 08911 Badalona
- MOC Casal de la Pau**
 Cervantes, 2, prof-1
 08001 Barcelona
- OSONA:**
 Assemblée Antimilitarista i d'Objeció
 Casal Sant Just
 Sant Just, 1, 2
 08500 Vic
- BERGUEDÀ:**
 Assemblée Antimilitarista del Berguedà
 Apto. Correu 30
 08600 Berga
- UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE CATALUNYA**
 SIOC
 Escola Tècnica Superior d'Enginyers de
 Telecomunicacions
 Jordi Girona I Salgado, s/n Barracó C
 08034 Barcelona

MOCADOR 15

Després de conversar amb el ministre, el secretari ha començat a posar fil a l'agulla a les recomanacions rebudes. El primer que ha fet ha estat consultar l'agenda de telèfons directes. Aquelles línies que permeten parlar amb el director general sense haver de passar primer per centralita i anar fent l'escalada per tot l'organigrama de l'organització fins a ésser infomat, al capvespre, que el director general o bé estava reunit, o tenia una reunió important, o en aquests moments està en una reunió de treball.

El secretari tenia unes consignes clares i concretes. El ministre les hi havia tramès amb aquella cara que posa quan vol mostrar que la cosa comença a preocupar, que el Congrés del partit està al caure i que poden rodar caps.

*401 05 ..., 473 03 ..., 246 60 ... i dos

números més", murmurava una mica inquiet el secretari mentre premia els botons del telèfon. "Què tal...?", " ", "I la dona, i els nens?", " ", "Carall, d'aquí a poc temps a la mili, eh?, je, je!", " ", "Doncs mira, d'això et volia parlar. Que ja són 1.000!!!", " ", "Qui serà?, els insubmisos. I augmenta també el nombre d'objectors", " ", "Ja ho sé, ja. També les tenim nosaltres les enquestes, però, mira..., que el ministre considera..., recomana..., insinua..., que les coses es poden complicar i que millor que determinades informacions, doncs..., que no és oportú de fer-ne tanta publicitat. Que els draps bruts, millor a casa, i no convé anar-los ventilant", " ", "Sí, que sembla que ajudeu a fer-ne proselitisme actiu de la desobediència i que millor no remoure el fons de la bassa que ja està l'aigua prou tèrbola", " ", "Bé, de tant en tant un breu, però no a primera plana. Ah!, i per descomptat sense fotografies, Modèstia i prudència", " ", "Sí. El ministre ja ha parlat amb el president i ja s'han posat d'acord. Que en aquests assumptes no compta el color del partit. Que hem de fer pinya. Que estem tots en el mateix vaixell", " ", "No!. Sortosament en un altre vaixell, no als del Golf. Que bromista que ets", " ", "Bé, et deixo que estaràs molt enfeinat. Records a casa", " ", "I recorda..., al parlar del Golf, dels sortejos, dels accidents i suïcidis a la mili, dels objectors empresonats, de l'augment de la insubmissió, de manifestacions, etc..., etc..., i altres qüestions similars, prudència i moderació. En una paraula: senyll!. D'acord?", " ", "Sabia que ho entendries. Bon dia. Passi-ho bé!", " ", "Adéu!".

Qualsevol semblança amb la realitat NO és pura coincidència.

SUMARI

- CRISI DEL GOLF 3
- L'AUGMENT DE L'OBJECCIÓ 6
- I MARXA ANTIMILITARISTA 9
- MOCADOR, D'UN SOL ÚS? 14
- CARTA DE L'AOC 16
- ELS PERQUÈS D'UNA INCOMPRESIÓ 17
- EL DEBAT A NIVELL INTERNACIONAL 23
- INTERNACIONAL 25
- DOMINIQUE, UN INSUBMÍS OCCITÀ 31
- IDS 33
- EL KLEENEX 36

EQUIP DE REDACCIÓ

Han col·laborat en l'elaboració d'aquest MOCADOR:
 Coordinació, correcció, maqueta, il·lustració i tota mena de feines brutes: Txell, Pere, Joan Carles, Mireia, Miquel i col·laboradors habituals. Il·lustradors: Emboscada i Boskiman. Redactors i altres activitats: Tinfín, Linus, Haddock, Raül García-Durán, Jordi Garcia, P.lbarra, Pep Manel, Núria Clotet, i Marc l'alegre insubmis entre d'altres. Dibuix de portada: La Marta Dorada.

NOTES D'URGÈNCIA ARRAN DE LA GUERRA DEL GOLF

Aquesta guerra santa del petroli ens suggereix, d'una banda, alguns nous elements d'anàlisi de per on poden anar a partir d'ara els trets al món i en aquest estat espanyol que ens ha tocat patir, i d'altra ens mostra més cruament quins són alguns dels nostres problemes actuals com a moviment antimilitarista. Escric aquest article a partir de les impressions que he anat rebent aquestes últimes setmanes i sense tenir massa temps per deixar-les reposar i analitzar amb calma. Vull dir amb això que seré molt esquemàtic i que caldrà que altres us pringueu a desmentir o afinar més aquestes notes d'urgència.

Quatre nous elements a tenir en compte

I) Es referma la contradicció nord-sud. L'altra, l'est-oest, que aparentment podia semblar que havia estat la dominant fins avui, s'esvaeix amb la victòria definitiva de l'oest (la provisional ja s'havia començat a sentir tres o quatre anys després de la revolució d'Octubre). A part de moltes altres implicacions aquest fet comporta, a curt termini, un augment en les dificultats per a les lluites d'alliberament nacional i social al Tercer Món. El conflicte del Golf evidencia, en aquest sentit, tres coses molt concretes: el restabliment de l'hegemonia militar absoluta dels EUA, l'afebliment de la consciència antiimperialista per la desorientació de molta gent del carrer davant el suport soviètic i xinès als nord-americans, i la necessitat del govern iraquí de convertir el que era una pura ocupació i annexió militar en una guerra social entre el Sud expoliat i el Nord expoliador.

II) Enviant tropes, el govern espanyol ha fet un pas important en el seu projecte preparat en aquests anys, de convertir-se en una potència imperialista més, encara que sigui de segon ordre i supeditada absolutament als EUA. L'actual intervenció constitueix una espècie de test per avaluar el grau de contestació popular a expedicions militars d'aquesta mena. I tenint en compte tots els mitjans emprats en l'operació ideològica d'inculcar una idea fins ara nova per nosaltres ("tenim dret a intervenir en qualsevol lloc del món on perillin els nostres interessos"), hem de reconèixer que afortunadament la gent encara resisteix bastant la menjada de coco. Malgrat que el 90 % dels "nostres representants" hi estan a favor i malgrat que tots els mitjans d'informació (tret de dos, el Mundo i el Independiente) també,

encara resta un 54 % de gent que vol que els vaixells espanyols tornin. Té mèrit, oi!

III) La prepotència del govern juntament amb el seu nerviosisme davant la creixent oposició al servei militar l'ha dut, al meu parer, a adoptar una decisió equivocada per a ell mateix: enviar soldats de reemplaçament. Aquest fet ha ajudat a augmentar la deslegitimació social de la mili (la qual ara, a més de ser qualificada com a pèrdua de temps és vista com a molt perillosa). Molt airosos hauran de sortir de l'aventura militar perquè aquest sentiment antimili no augmenti encara més.

IV) S'afiança la convicció que cal un exèrcit completament professional (un 75 % de la gent ja hi està a favor), sense que ni per casualitat algú es planteji perquè punyetes hem de tenir exèrcit. Això es deu sobretot a dos factors: el baix grau de consciència política (molts només critiquen la mili des del seu perjudici individual) i el principal, que els mitjans de creació d'opinió estan monopolitzats per unes forces polítiques que, òbviament, poden arribar a ser antimili per oportunisme, però mai antimilitaristes.

Les febleses del moviment

Moments tan forts com aquests permeten detectar clarament els problemes del moviment. Per dir-los ràpid: som lents de mena i ens endormisca la inèrcia. Desenvolupant-ho un pèl més, penso

que, en la situació d'aquests dies, resulten particularment evidents aquests tres problemes:

A) el nostre tradicional desinterès per intervenir en el debat públic sobre la mili i l'exèrcit, que ara amb la qüestió del Golf es faria obligat. Tothom opina sobre el que està passant, i nosaltres: quants articles hem mirat de publicar? quantes cartes al director? en quants programes de ràdio hem buscat de participar?

B) La falta de coordinació estatal entre els diferents grups que componen el moviment antimilitarista (MOCs, MILI-KKs, col·lectius antimilitaristes específicament llibertaris...). ¿Estem coordinats amb gent de Cartagena o Rota per cridar a la insubmissió? ¿Hem pensat de fer una jornada de mobilitzacions a nivell estatal? Sense coordinar-nos no aconseguirem d'incrementar el nostre nivell d'incidència, ja sigui en contra de la intervenció o en lluita per l'abolició del servei militar.

C) La falta de canals participatius amplis. Gent de tota mena i de totes les edats acut al Casal interessada a col·laborar en contra de la intervenció. I què li oferim? participar en reunions? en una acció? Si nosaltres no som capaços d'impulsar formes senzilles perquè la gent comenci a bellugar-se, qui ho farà?

Si volem ser realment eficaços i contribuir a aturar la intervenció militar, hem de solucionar aquests problemes. Perquè, a més, si passem d'ells, ens els tornarem a trobar d'aquí un temps, quan ja no estiguem tan "entretinguts" amb la crisi del Golf i ens calgui afrontar de cara el repte de tirar endavant la insubmissió i la lluita antimili, sortint de l'estancament de la primera part d'aquest any.

Sense entrar-hi avui, penso que el moviment té bàsicament dos grans tipus de problemes: el primer, que no disposa de cap estratègia coherent per acabar amb la mili i l'altre, que organitzativament no està a l'alçada per anar més enllà de l'acció antirepressiva. Com a mínim, que el merder del Golf ens forci a començar a arreglar això últim.

16 de setembre de 1990

Jordi Garcia
(de la Mandràgora/MILI-KK de Sant Andreu).

NO A LA INTERVENCIÓ

En la mesura que passen els dies des de l'ocupació iraquiana de Kuwait i de la resposta de les principals potències mundials, la situació es torna més i més perillosa i es fan palesos els interessos il·legítics de les parts en conflicte.

No existeix cap dubte sobre el caràcter dictatorial i militarista del règim de Saddam Hussein, autor de l'agressió a Iran, genocida del poble Kurd. Tampoc ens planteja dubtes el fet que Kuwait, un país creat per l'imperialisme en un procés de descolonització fet a la mida dels interessos de les grans potències europees no ha estat menys dictatorial que el règim de l'Iraq i que molts altres règims de la zona.

Volem manifestar que considerem aquesta situació bèl·lica com una veritable "guerra imperialista" on les dues parts en conflicte busquen mantenir el seu poder a costa del sofriment de milers de persones (avui ja els milers de refugiats pobres dels territoris en litigi, demà potser les víctimes de la guerra). Una situació on per sobre d'interessos altruistes es pretén en primer lloc refermar el control d'un recurs econòmic cabdal, el petroli.

D'altra banda tampoc no podem oblidar els interessos de la indústria armamentística occidental que fins ara ha estat venent armament de tot tipus a l'Iraq i que ara troba amb la intervenció un altre bon moment per ampliar vendes d'armament a la zona.

Més enllà de les motivacions volem cridar l'atenció sobre el perill que finalment el conflicte esclati. Un conflicte que sens dubte costarà moltes vides humanes (civils i militars) i generarà un sentiment d'agressió sobre el poble àrab que pot ser font de futures tensions. Per als EUA i la Comunitat Europea aquest és un bon moment de justificar i donar arguments ideològics a la continuïtat d'un bloc militar com l'OTAN que avui més que mai, malgrat que sigui sota la imatge renovada de la UEO, és absolutament injustificable. El disseny d'un nou enemic al Sud per part dels governs del món occidental, l'ascens del perill de guerra i el desenvolupament d'una cultura del racisme i la xenofòbia és allò que s'està pagant per fer-ho.

La resposta a la invasió de Kuwait, avalada pel bloqueig decretat per l'ONU ha estat ràpida i contundent. Creiem que l'autoritat moral de les NN.UU. només pot ser creïble en la mesura que es compleixin resolucions anteriors davant de fets tan greus com aquest, com són la retirada de les tropes israelianes dels territoris ocupats

de Gaza i Cisjordània. Alhora que recordem també la diferent resposta davant de les intervencions dels EUA a Panamà, Granada o de l'URSS a Afganistan, que ens porten a afirmar que el dret internacional serà creïble quan es facin servir els mateixos criteris per a totes les situacions. Pensem també que aquestes mesures no van en la direcció de permetre una solució global de la zona que tingui en compte tots els conflictes i els interessos (cas de Gaza i Cisjordània o el poble Kurd...).

A l'estat espanyol aquesta crisi ha posat de manifest, un cop més, la subordinació del govern als designis de Washington deixant que el territori es convertís en

una gran base logística del desplegament ianqui (amb el perill de greus accidents) i enviant vaixells militars "en missió de pau" a la zona de conflicte: decisió de dubtosa legalitat donat que només faltant a la lògica més elemental es pot considerar territori de l'estat espanyol; l'enviament de forces militars no obeeix a cap necessitat de defensa. La lluita dels objectors contra el servei militar evidencia encara més que la preparació per a la guerra no és retòrica sinó que forma part d'una maquinària mortal fora del control de la ciutadania que converteix als joves en carn de canó.

Denunciem també la intoxicació informativa que s'està donant a tots nivells. D'una banda, l'oposició popular a la intervenció no es veu reflectida en el grau que mostren els mateixos sondejos d'opinió, i d'altra simplifiquen i falsegen els diferents debats implícits en el conflicte, com és ara l'oposició al servei

militar que és assimilada a una suposada demanda d'un exèrcit professional, la qual cosa no és el cas.

Avui un cop més, volem manifestar que l'única forma d'evitar greus patiments és cercar efectivament la pau. I ho diem des de la legitimitat que ens dona l'haver denunciat la irresponsable política d'exportació d'armes a països com l'Iraq, mentre el govern tractava d'amagar-ho. O la submissió vers el govern de Washington que significava l'ingrés a l'OTAN i el manteniment de les bases ianquis, contribuint a l'augment de la militarització de la Mediterrània. Aquells que deien que cap jove no aniria a fer la guerra fora, són els que avui han de donar les explicacions. Només la retirada de les forces militars i la recerca d'altres vies ens garanteix la pau.

Perquè malgrat la indefensable actuació iraquiana el que s'ha posat en evidència en aquesta situació crítica és la injustícia i la fragilitat en la que està assentat l'actual ordre mundial. Amb unes potències que apliquen morals diferents a països i situacions diferents. Amb la persistència i l'agreujament de les diferències entre països rics i pobres, entre cultures i grups socials. On es presenta com a model universal de vida un sistema basat en el ràpid exhauriment de recursos naturals limitats i no reproduïbles. On una majoria de la població mundial té negats drets bàsics. És per això que si volem impedir la repetició de situacions com la present hem de pressionar perquè s'avancin solucions que contemplin la globalitat del problema. I la pau és una condició bàsica perquè es puguin trobar.

Per això com a ciutadanes i ciutadans responsables del moment que estem vivint cridem a la població que es mobilitzi per reivindicar, ara més que mai, l'actualitat dels valors de neutralitat i solidaritat entre els pobles, per rebutjar la militarització del conflicte i per reclamar que tornin els vaixells de l'exèrcit espanyol. Així mateix expressem la nostra solidaritat activa amb totes les manifestacions de desobediència civil (objecció fiscal, insubmissió, deserció, tornada de cartilles dels reservistes...) que contribueixin a ampliar la nostra oposició a la guerra.

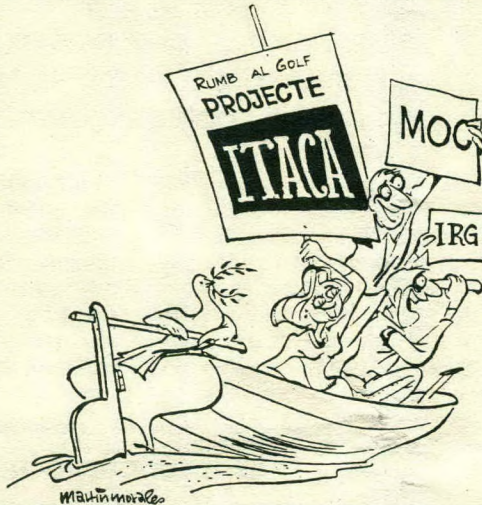
CDDT, MOC, DOAN, En Pie de Paz, Fundació per la Pau, Justícia i Pau, Mientras Tanto, Pax Christi, IDS, Mili-KK, AOC.

PROJECTE ITACA

La guerra és un crim contra la humanitat i el nostre futur és en joc mentre no acabem amb les causes que la provoquen. Les nostres vides són massa importants per deixar-les en mans dels polítics, financers i militars que pretenen que paguem els errors dels seus càlculs macabres. Cada estat, cada poble, cada persona ha d'assumir la responsabilitat que li correspon en l'origen de les guerres. Partint d'aquí, podem fer moltes coses per construir un futur de pau. Acabar amb l'expoli econòmic d'unes nacions per sobre de les altres. Frenar el desenvolupament consumista i la malbaratament energètic que asfixia el nostre planeta. Lluitar per la igualtat de races i sexes. Renunciar a l'exportació de la mort mitjançant la venda d'armes. Desobeir i

negar-nos a participar en la maquinària militar. És en les nostres mans aturar aquesta bogeria de mort i obrir les portes a un món de pau i solidaritat.

Promogut per: ITACA i Moviment d'Objecció de Consciència - Internacional de Resistents a la Guerra.

ISRAEL

Recentment a Israel s'ha creat un Comitè Pro Prevenció de la Guerra en el Golf. Una de les seves primeres activitats ha estat una manifestació davant l'Ambaixada dels Estats Units a Tel Aviv. Entre les consignes figuraven: "Irak, fora de Kuwait!", "EEUU, fora del Golf Pèrsic!", "Bush, heusortitja de Panamà?", "La sang és més valuosa que el petroli!" i "Negociacions, única solució al conflicte".

Segons els organitzadors aquesta acció es realitzà després que algunes personalitats israelianes insistissin en la necessitat de que els EEUU ataquessin Irak i fins i tot utilitzessin armes nuclears en la seva contra. "Semblants declaracions són indignes i fan perillar seriosament el nostre futur. Volem que l'opinió pública i el govern nordamericans sentin la veu de la raó que es deixa sentir a Israel, que els exhorta a resoldre la crisi per mitjà de negociacions".

Al seu torn, en una comunicació del "Consell de Pau Israel·la-Palestí", publicada a Ha'aretz, s'assenyala que la condemna de l'ocupació de Kuwait "resulta ridícula quan es proclamada per un Govern que alhora respalda l'ocupació militar de Cisjordània". En la mateixa s'adverteix al voltant d'una possible intervenció militar israeliana a Jordània i es fa una crida a promoure una iniciativa israeliana de pau per resoldre la qüestió palestina.

PERPINYÀ

Una manifestació contra la guerra del Golf Pèrsic va tenir lloc a Perpinya el propassat 20 d'octubre a la Plaça d'Aragó. La crida s'havia fet a nivell estatal a iniciativa de diferents organitzacions que "refusen ser còmplices de la matança que es prepara en nom del sacrosant petroli". Així mateix es demana que les tropes franceses es retirin del Golf Pèrsic.

AUSTRÀLIA

A Austràlia, el "Sydney Peace Squadron" es va fer a la mar en senyal de protesta contra els navilis militars que partien cap al Golf. Sis pacifistes, entre ells el senador Jo Vallentine, van ser arrestats després de protestar en el despatx d'un ministre. En el Parlament australià, d'altra banda, un diputat independent de la Cambra de Representants i vuit demòcrates del Senat, així com Jo Vallentine es van oposar a la decisió d'enviar bucs de guerra.

Varis mariners d'Austràlia es van negar a presentar-se i d'altres eren absents sense permís. Un d'ells, Terry Jones declarà entre altres coses que estava "disposat a morir per defensar la seva pàtria" però no "per la defensa dels oleoductes americans... Aquesta és raó suficient per a que hagi decidit no ser còmplice en possibles assassinats de gent innocent".

ESTATS UNITS

Ramsey Clarke, ex-procurador general d'EEUU ha estat el promotor de la "Coalició pro Cessament a la Intervenció Nordamericana en el Proper Orient". El 20 d'octubre hi ha prevista una gran manifestació a Nova York. La Coalició crida a la retirada immediata de totes les forces armades nordamericanes de la zona del Golf Pèrsic, al refús de qualsevol intent d'emplaçar-hi bases o mantenir la presència militar -ja sigui temporal o permanent- a la regió i al suport total als esforços i accions que es realitzen a la zona, als països àrabs i a l'ONU, adreçats a posar fi al conflicte i a l'escalada de la tensió.

La Coalició de Moviments Pro Pau, creada a iniciativa de War Resisters League (Liga de Resistents a la Guerra) i Fellowship of Reconciliation, organitza vigílies cada dimecres a la Cinquena Avinguda de Nova York. Cal ressaltar que existeix una notable coincidència en les declaracions dels grups estadunidencs pro-pau i desarmament, des de SANE/FREEZE fins els pacifistes.

Als EEUU s'informa de dos mariners que s'han negat a dirigir-se al Golf Pèrsic (se suposa que no són els únics). Un d'ells, Jeff Paterson, declarà entre altres coses: "No puc ser i no seré un peó en el joc dels EEUU per a beneficis i petroli en el Mitjà Orient". Patterson inicià una vaga de fam el 24 d'agost, però li fou negat l'estatus d'objector de consciència.

EUROPA OCCIDENTAL

El 9 i 10 de setembre, a Roma, Londres i altres ciutats europees es van realitzar manifestacions contra la guerra en el Golf. La manifestació de Roma va ser organitzada per la "Casa della Pace" i hi varen prendre part membres del Parlament Italià. Els manifestants a Londres cridaren a la retirada de les tropes britàniques de la regió del Golf. La Coalició dels Moviments Pro Pau, integrada per CND, Quaker Peace & Service, Peace Pledge Union i Fellowship of Reconciliation entre d'altres organitzacions, convoca cada dia una vigília a la Plaça Trafalgar. Els Verds d'Alemanya Occidental han exhortat a abstenir-se d'una intervenció en el Golf, a aplicar sancions econòmiques contra Irak; a pronunciar-se per la democratització de Kuwait, així com a prohibir totalment l'exportació d'armes i a acusar obertament les companyies alemanyes que hagin subministrat armes a Irak.

L'AUGMENT DE L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

Aquest article és el resum d'una part de l'informe "La juventud vasca ante la objecci6n de conciencia" que ha elaborat el mateix equip de sociòlegs que va realitzar l'estudi sociològic del Consell de la Joventut d'Euskadi sobre els joves bascos i el servei militar. Les conclusions d'aquesta part de l'informe seran per a alguns inesperades i per a d'altres evidents i poc novedoses. En qualsevol cas, el que es diu en l'informe és que com a resultat indirecte de l'estratègia d'insubmissió, com a "subproducte" lògic d'aquesta estratègia s'ha produït un augment de l'objecci6n de consciència legal.

En general, la més gran permisivitat vers la transgressió d'aquesta norma imposada i la difusió militant de l'OC han devingut en un creixement sostingut de la mateixa. En números absoluts, i deixant al marge la dada de l'any 1985 per ser el resultat de l'acumulació d'objectors en espera de la publicació de la L.O.C., veiem com aquest creixement net ronda els 2.000 objectors per any, si atenem al seu millor exponent, el nombre de sol·licituds, i fins i tot com és previsible, a partir de la dada dels primers cinc mesos de 1990, que se situï aquest any en 5.000 (la previsió estimada de sol·licituds per a 1990 és d'unes 18.000).

Aquest percentatge representat a la figura 1 mostra clarament el constant i representatiu increment de la desobediència al S.M. L'increment net interanual ens permet apreciar una empena significativa en el nombre d'objectors per als anys 1986, 1989 i 1990. L'empena de 1986 és comprensible ja que els primers objectors (1985) no van patir cap repressió malgrat o precisament gràcies a la seva desobediència i perquè la L.O.C. es trobava paralitzada com a conseqüència de l'allau de crítiques que havia rebut i que havia originat un recurs al Tribunal Constitucional. Aquest cúmul d'objectors ha estat recentment "amnistiat" (a 31-12-89 eren 21.997 els "amnistiats" i arribaran a ser 23.000 amb algunes reclamacions que hi ha pendents).

Des de 1986 fins a 1988 s'aprecia una ralentització en l'increment amb tendència a zero, a estabilitzar-se a l'entorn del 4,5 o 5% trencat brusquement en 1989 (amb un increment net del 1,57%) com a conseqüència de la "campanya d'insubmissió" auspiciada des del M.O.C. Aquesta tendència alcista es manté el 1990 (l'increment net es situa per ara en el 2,25%) degut a que a l'efecte de la insubmissió se suma un altre de característiques similars al de 1986; és a dir, a una expectativa generalitzable de sortir-ne ben lliurat o amnistiat com a conseqüència del desajustament entre el nombre d'objectors i les places de P.S.S. disponibles.

Aquestes variacions de ritme troben la seva explicació bàsica en una de les variables que componen el paradigma exposat al principi(*): la creació de corrents d'opini6. Podem esperar que quant més es parli d'objecci6n de consciència, i la insubmissió ha provocat una àmplia polèmica, més joves optaran per aquesta via. Alhora, el fet de radicalitzar la desobediència, aquest posar el límit permés bastant més enllà, ajuda a una més gran població a triar postures intermitges, l'objecci6n legalista, que estan ara

desprovistes del caràcter radical d'abans i que les fan més accessibles sense esperar repressió. Pel contrari, si la insubmissió no hagués triomfat, l'objecci6n legalista hauria seguit essent cota de "mozos" arriscats i conscienciats; és a dir, minoritària.

Aquesta "feina" difusora de l'objecci6n de consciència discrimina clarament entre les distintes autonomies o fins i tot províncies de l'Estat Espanyol. Allí on han existit grups actius que han sabut o pogut fer arribar

l'objecci6n de consciència als joves i que alhora han provocat el suficient suport social per a desprejudiciar aquesta alternativa al S.M., alliberant-la de les seves connotacions de marginalitat, radicalitat i "càstig", l'objecci6n de consciència ha crescut significativament.

La dada més interessant i que justifica l'empena que l'OC viu el 1989 és l'aparició de la insubmissió com a realitat pràctica. Podem establir el principi, a la vista de les figures 2 i 3, de que les zones que han viscut instensament la insubmissió han millorat també els seus percentatges en objectors legals. L'explicació no pot ser una altra que l'explosió de missatges a favor de la desobediència al S.M., la seva desmarginalització i la consecució d'un cert consens social en contra d'aquesta obligació.

Mentre que en 1989 tan sols figurava Euskal Herria com a exemple clar de l'efecte potenciador de la insubmissió, en 1990 reflecteixen també un augment de la O.C. legal d'altres zones que es destaquen igualment en la insubmissió com són Arag6, Astúries, Cantàbria,

Si la Insubmissió no hagués triomfat, l'objecci6n legalista hauria seguit essent minoritària.

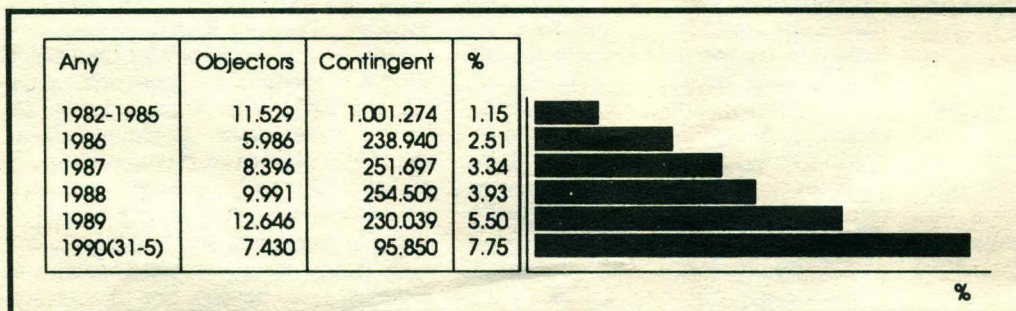

Figura 1. Percentatge anual d'objectors respecte del contingent militar.

Galiza i Madrid i les províncies de Granada i Sevilla, abans amb un creixement a l'entorn de la mitjana.

En un punt intermig estan les zones on la quantitat d'insubmisos s'acosta a la mitjana i per tant l'increment de l'O.C. es situa també en la mitjana (Catalunya i Canàries).

En el pol oposat tenim a les zones que no s'han enganxat a aquesta màquina de la insubmissió i que han vist decaure els seus increments nets d'O.C. Els missatges que el Govern ha estat enviant han estat de repressió i és necessari que els grups antimilitaristes trascendeixin als mitjans de comunicació i l'opinió pública per contrarestar-los i desvincular l'O.C. de la negativitat a la que el Govern vol associar-la. Han sofert aquest "retrocès" les autonomies de Balears, Castella-La Manxa (tret d'Albacete), Extremadura, Múrcia, Ceuta i Melilla o Andalusia (tret de Màlaga, Granada i Sevilla)

En d'altres zones que si han treballat la insubmissió s'ha produït, en canvi, un increment de l'O.C. relativament menor a la mitjana estatal. Bé perquè els grups no han estat capaços de transcendir a l'opinió pública o bé perquè l'agressivitat de les institucions progubernamentals ha estat més gran, el cert és que a aquestes zones no s'ha aconseguit de moment desassociar la insubmissió (i amb ella, a l'O.C. en general) d'un cert caràcter de marginalitat i radicalitat que ha retret els "mozos" d'objectar en tanta quantitat com a d'altres zones. Era

el cas d'Aragó, Astúries i Cantàbria en 1989 (ara integrades en el primer grup) i encara el cas de La Rioja. A aquestes zones s'ha d'afegir la de Castella-Lleó on la forta repressió que ha recaigut en els insubmisos està tenint aquest any un efecte dissuasor sobre l'O.C.

Però aquesta asseveració, encara que explica l'evolució en la seva major part, no ho fa en la seva totalitat. També s'ha incrementat l'O.C. en zones que no han abraçat la insubmissió però els grups de la qual si han realitzat una forta campanya a favor de l'O.C. dins dels paràmetres de la L.O.C. vigent. Aquest increment s'ha vist afavorit per la difusió que de l'O.C. ha provocat la insubmissió i per la pèrdua del contingut de radicalitat de l'O.C. legal, ja que fins i tot el Govern s'ha vist obligat a difondre l'O.C. legal per contrarestar l'avanç de la insubmissió. Podem constatar-ho en

l'absència de notícies televisives a l'entorn de la insubmissió malgrat que els mitjans periodístics se'n feien ampli ressò i en la desproporcionada difusió que es feu del començament de la Prestació Substitutòria, quan la seva rellevància no era significativa més que com a exemple de l'encaparrament del Govern en aplicar una L.O.C. clarament deslegitimada.

Malgrat tot, en aquestes zones promotores de l'O.C. legal, l'increment no ha estat tan alt com en les que promouien l'O.C. des de la insubmissió i a voltes aquesta promoció no ha estat tant el resultat d'actius grups proinstitucionals com d'un consens estatal favorable a l'O.C. i dels ecos provinents d'altres zones.

Les províncies que han ultrapassat el 10% d'objectors amb respecte al contingut militar en 1990 han estat onze: Araba (18,10%), Biscaia (16,04%), Madrid (13,95%), Lugo (13,88%), Guipuscoa (13,75%), Lleida (12,44%), València (10,76%), Osca (10,58%), Navarra (10,52%), Astúries (10,23%) i Palència (10,03%).

La insubmissió ha desencadenat un augment significatiu de l'O.C. en tot l'Estat i més a Euskadi però, aquest augment és circumstancial o es mantindrà? La resposta a aquesta pregunta ens obliga a observar els processos evolutius de l'O.C. en altres països de la nostra òrbita europea.

Observem, en primer lloc, que els números de O.C. estan molt estabilitzats en

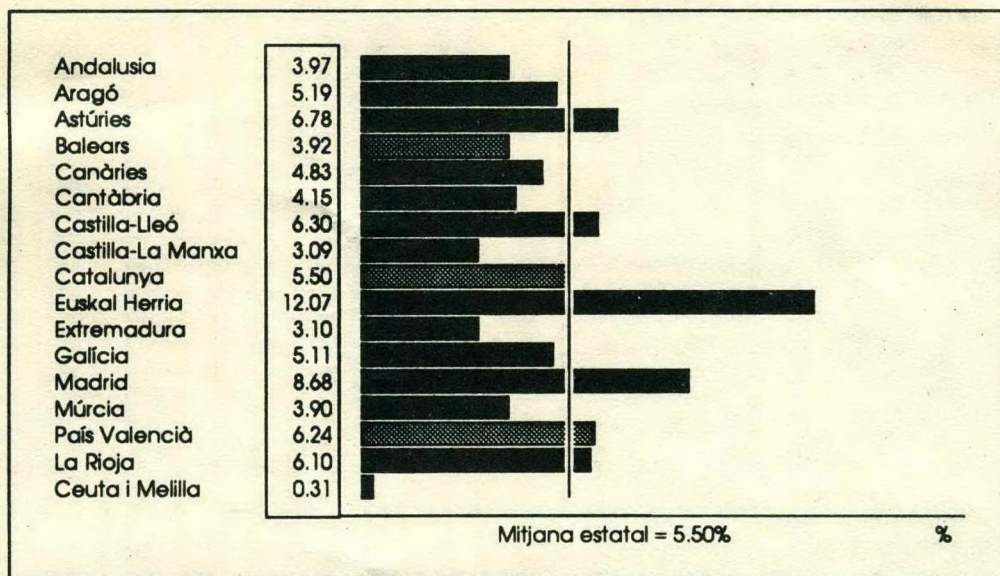

Figura 2. Relació percentual entre objectors i contingent militar l'any 1989.

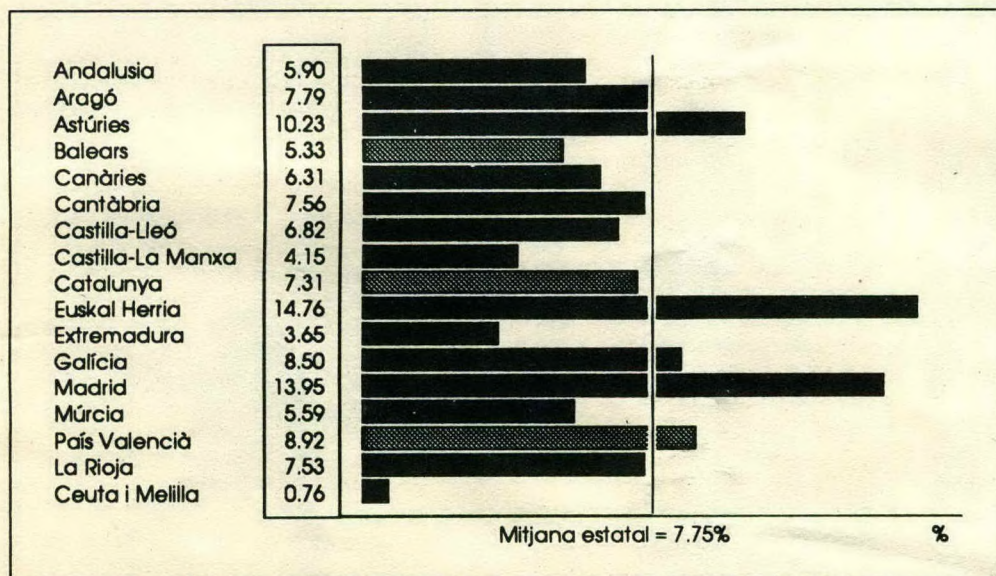

Figura 3. Relació percentual entre objectors i contingent militar l'any 1990 (31-05-90).

quasi tots els països i que en molts d'ells fins i tot es dona una tendència a la baixa.

Allí on, degut a una regulació temprana de la O.C., aquesta està institucionalitzada i assimilada i ha perdut tota capacitat d'influir realment en el medi per a promoure una desmilitarització, el nombre d'objectors, acrítics i amb opcions de caràcter individualista, es manté estable o fins i

tot descendeix davant l'adopció de mesures governatives per a disuadir els "mozos" d'optar per l'O.C. És el cas d'Holanda, Noruega, Bèlgica, Itàlia, França o Finlàndia. En aquests països els grups d'objectors han acceptat el marc legal de l'O.C. i han esgotat amb això tota capacitat de lluita en permetre als governs un ampli marge de maniobra per controlar el fenomen.

Els mecanismes que han utilitzat per a que l'O.C. perdi el seu contingut de denúncia han estat diferents en cada cas: una prestació substitutòria amb a França (la P.S.S. és el doble del S.M. i d'aquí que el nombre d'objectors estigui estabilitzat per sota de l'1%), el retall en les possibilitats d'una P.S.S. digna com a Bèlgica (que ha baixat des de un 5,18% en 1982 fins a un 1,98 en 1988) o la denegació sistemàtica de sollicituds d'objecció fins a fer-la difícil i dissuadir els "mozos" com a Noruega o Itàlia (observar el descens a partir de 1984). En el cas d'Itàlia cobra actualitat amb el recent reconeixement legal de que la P.S.S. ha de respectar una duració similar a la del S.M., a l'ampara d'una també recent resolució del Parlament Europeu, per la qual cosa el Ministeri de Defensa italià es veurà ara obligat a cercar d'altres mecanismes per a controlar l'O.C.

Alemanya és un cas atípic en l'espectre europeu. La importància de l'existència d'un tribunal que controli el nombre d'objectors es va fer patent quan en 1977 s'eliminà aquest i augmentaren escandalosament els objectors (des del 8,21% fins el 14,13% en un any), la qual cosa obligà a restaurar de nou el tribunal amb la qual cosa es va aconseguir rebaixar de nou el cup d'objectors a

País	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989
Alemanya	9.99	10.5	10.90	12.55				14.02	16.45	
Bèlgica	3.40	9.00	5.18	5.06	3.96	3.54	2.91	2.21	1.90	
Dinamarca	3.52	2.93								
Estat Espanyol						1.15	2.51	3.34	3.93	5.50
Euskal Herria						1.89	5.78	8.29	9.32	12.06
País Valencià						0.70	3.93	2.55	4.30	6.24
Catalunya						1.89	2.14	3.84	3.53	5.50
Balears						0.76	3.11	3.84	4.01	3.92
Finlàndia	2.88	2.96	3.01	3.44	2.62	2.33	2.94	2.82	2.34	
Estat Francès	0.43	0.57	0.43						0.90	
Holanda	8.71	8.35	7.34	6.76	7.59	7.38	7.54	7.34	6.92	
Itàlia	1.60	2.80	2.77	3.02	3.64	2.97	1.71	1.99	2.28	
Noruega	11.18	11.8	12.35	10.43	9.10	9.21	10.98	10.37	10.03	
Suècia	8.97	9.81								
Suïssa	0.86	1.48	1.82	1.85				1.50	1.37	

Figura 4. Relació objectors/contingent militar a Europa durant el període 1970-89

cotes normalitzades (8,02%). Després d'aquesta experiència i en observar que l'O.C. seguia pujant, el Govern optà per integrar la dissidència. En 1988 aquest govern alemany es va estalviar 2.200 milions de marcs en benestar social i assistència sanitària gràcies als treballs que realitzen els prestacionistes, de tal manera que la reducció de natalitat preocupa al Govern més per la despesa social que haurà

d'augmentar que per l'escassetat de soldats, la qual cosa ha dut a plantejar la necessitat d'incorporar també de forma obligatòria a les dones a la P.S.S. (no al S.M.) per a mantenir els actuals nivells d'assistència a baix cost. Simultàniament, les organitzacions d'objectors es veuen impotents per a provocar alguna mena de desobediència: el sindicat més

potent de prestacionistes proposà una vaga de tan sols un dia (1-6-89) entre els seus afiliats per a protestar per la seva creixent subordinació a la defensa militar i tant sols 3.000 dels 84.000 objectors prestacionistes (un 3,57%) la secundaren. D'aquí que els grups d'objectors europeus hagin resolt abandonar la via de la generalització de l'O.C. com a repte al militarisme i abraçar la insubmissió com a estratègia de xoc.

En resum podem dir que a Europa existeix el nombre d'objectors que cada Govern permet i que només on existeix conflictivitat, consciència i determinació real de lluitar contra el mili-

tarisme, l'estat té dificultats per integrar i controlar l'O.C. i el nombre d'objectors augmenta al marge de les previsions governamentals, esdevenint un repte

per a la pervivència de la conscripció. Tot i que en alguns d'aquests països el nombre no sigui tan significatiu com la consciència antimilitarista que s'està implantant, a Suïssa, Grècia, Rússia, Lituània, Letònia, l'Estat Espanyol, i sobre tot Euskal Herria, la desobediència es canalitza cap a l'ilegal denúncia de la legalitat (insubmissió).

Des d'aquest punt de vista podem afirmar que mentre el moviment d'objecció es mantingui viu, crític i escapi al control que el Govern vol exercir des de la implantació de la L.O.C., l'objecció seguirà augmentant en nombre i desnaturalitzant cada cop més l'empecinat propòsit de mantenir la conscripció. És arriscat aventurar on és el límit de tal creixement, però en qualsevol cas no és a prop.

(*) Recordeu que això és tan sols un resum. Si voleu l'informe sencer, demaneu-nos el.

Els mecanismes que han utilitzat els diferents governs per a que l'O.C. perdi el seu contingut de denúncia han estat diferents en cada cas

A la resta d'Europa existeix el nombre d'objectors que cada govern permet

AQUÍ RÀDIO PRIMERA MARXA

Ja feia temps que es rumiava la idea de fer una marxa antimilitarista a l'estiu. Era una bona oportunitat de gaudir d'unes vacances, i alhora no oblidar la nostra feina reivindicativa; però no acabava de qualificar en un projecte concret. Finalment, després dels contactes previs a les comarques, els dels Mili-KKs i MOCs van començar a treballar de valent. Hi havia força feina a fer, a més de l'estreta coordinació indispensable. I van començar les reunions.

Després d'un estudi molt acurat, en què es van tenir en compte condicions laborals, sociològiques, meteorològiques, d'imatge i de mercat, es va decidir que els dies més adequats eren els de la setmana llarga entre el 27 de juliol i el 5 d'agost. I el recorregut, de Tremp a Figueres. Alea jacta est; el repté davant nostre. Ja només calia esperar el moment de l'inici, i el de la fi per poder-ne fer la valoració.

L'estiu ja ha acabat. Hem tornat a la realitat onzemesina, la crisi del golf s'ha agreujat, hi ha hagut més presentacions d'insubmisos, i també alguns han patit presó. Podem dir que -pràcticament- tot ha tornat a la normalitat. De tota manera considerem que val la pena fer una mica de comentari de la setmaneta marxosa.

Sabem que hi ha una pregunta en l'aire: com és que els mitjans de comunicació van parlar poc d'aquest esdeveniment? La raó és clara. En una de les múltiples reunions es va decidir concedir l'exclusiva a dos únics canals informatius, una mica com a agraïment per tota la tasca feta fins ara: són la revista MOCADOR (de periodicitat, ehem...) i l'emissora de ràdio RADIO la MARXA (que emetia en fase de proves de manera experimental). Només ells dos tenien i mereixien la nostra credibilitat. Totes les altres informacions són filtracions de les quals nosaltres no ens responsabilitzem.

Era el dia 27 de juliol, divendres. Alguns començaven les vacances, altres les acabaven... Una petita corrua antimilitarista corria cap a TREMP. Cinc o sis venien amb l'Alsina i quatre amb la FURGO, que en aquests moments encara era NETA. Rebuda multitudinària per part dels membres de MOC Ponent (érem tres a part d'algú del poble a qui havíem enganyat).

A tremp ja portàvem una quinzenada de marxa, i la darrera setmana era de marxa a tape. Cinc cèntims.

Quan va començar la preparació de la Marxa ens vam posar en contacte amb l'alcalde convergent. Li vam demanar: poder dormir al poliesportiu municipal, una paret on poder fer un mural, un entarimat per instal·lar-hi un equip de música per una festa infantil, autorització per penjar pancartes, i que els actes de la Marxa s'anunciessin pel pregó municipal, a més d'una subvenció econòmica. La resposta va ser rotunda i d'antologia: "No a tot. I no us barreï el pas als Terradets (congost de la zona) perquè teniu autorització d'òrgans superiors". Començàvem bé.

D'altra banda ens havia costat molt aconseguir una sala -l'ajuntament no en té- on poder fer una exposició "L'Objecció de Consciència i la lluita antimilitarista". Es va haver de clausurar tres dies abans -per motius tècnics- quan els militars van pressionar els "amos" del local, una caixa de pensions i estalvis.

Com dèiem abans, el divendres 27, un cop concentrats, van començar els actes previstos amb tota normalitat. Com que no teníem permís per pintar la paret, els vuit infants que van aparèixer van poder pintar sobre paper, enganxat a la paret. Però va arribar la policia local a recordarnos el nostre delictes. Ens van estripar els murals. Una imatge d'allò més didàctica

i pedagògica per als infants. Vam berenar coca i xocolata.

I comença la cercavila, amb l'atenta mirada de les FOP. Dos portaven una pancarta, uns repartien octavetes, dos tocaven la gralla -no massa afinats- un altre el tambor, una tirava fotos... no érem més de quinze comptant la incorporació de cinc persones del país. Alguns no van gosar afegir-s'hi. Dels espectadors, cadascú hi deia la seva: des de ximplers i fanàtics a un somriure de complicitat. Amb tanta ocupació per part nostra no vam poder repartir la coca i la xocolata entre la població -potser hauríem aconseguit més adhesions-. A Vic encara en menjàvem...

L'endemà dissabte vam coincidir amb una altra concentració. Uns 60 guardiacivils, amb casc per protegir-se del sol, es manifestaven davant de l'AGBS (Acadèmia General Bàsica de Suboficiales) de Talarn, amb tan poc respecte que s'hi havien girat d'esquena. Quan vam arribar nosaltres, que només volíem anar a Gurb, carretera que es talla en aquest punt i cal travessar uns 3 km per dintre la caserna, ens van dir que no podíem passar. No ens van entendre, ni els amos de la caserna que van enviar un capità de guàrdia a dir-nos que "él era d'Algerias i le habíen dixo que no podíamo pasá". Vam girar cua. Entre bicis i cotxes érem uns 15 els que pròpiament havíem començat la Marxa. Ens arriba la pluja. Així acaba l'etapa pallaresa.

Dinem i direcció cap a Ager, uns 30 km, on agafarem el tren que ens portarà a Lleida.

A Lleida, dissabte al vespre, rebuda a l'estació. Hi havia alguna bici més. Fem un petit recorregut per la ciutat, molla i ensopida després del xàfec que acabava de caure. Xerradeta amb la premsa per explicar-los l'aventura pallaresa.

Malentès amb el sopar; ens toca anar de bocata. Malentès amb la sala d'actes on havíem de fer el passí de vídeo i la xerrada. Finalment aconseguim que l'obrin, i... no ens funciona el vídeo. Amb bastant de retard, però igual comencem el debat. Tothom hi participa molt activament. Un social poc dissimulat se sent pressionat; també hi intervé: "els antimilitaristes no doneu alternatives..." Com que és molt tard anem a dormir.

Diumenge al matí, presentació del llibre "Amb raó, insubmissió" per dos dels seus autors. Els Jordis. Com que no havíem

LA SEGONA MARXA JA ESTÀ EN

marxa

NO PERDIS L'ONA...TRUCA'NS

(93) 318 39 94

convocat ni el Jordi ni en Joan Carles, vam haver de prendre una decisió de força i tapar-los la cara. La premsa, àvida, se n'adona.

Marxem cap a MANRESA. Tenim alguns cotxes, ben arregladets hi cabem tots. Ens esperem a l'estació. Muntem una bona mani, som vora del centenar. Potser perquè hi participa l'Unorable Jordi Pujol insubmís, la guàrdia urbana ens tracta molt bé i ens fa de guia. Sopar americà a l'Ateneu. Sorteig del cartell de la marxa signat pels insubmisos de la comarca. (Són tants que cal apèndix) Acampem en uns terrenys esportius municipals.

Dilluns. Amatinem, comença la feina dura. Abans esmorzem a Sallent, cal prendre energia, que Berga és cara amunt. Quinze bicis i set cotxes, Déu n'hi do quina patxoca! Ens paren els de trànsit. "A ver, los papeles de los coxes!. ¿Tenei permizo? Klar que sí! Pué lo vamo a comprobá!" Mentre ho comprovàvem ja vam arribar a BERGA. Ens hostatgem en un gimnàs, i els dinars, al cole. Al vespre festa al Passeig, és la rebuda oficial, amb una botifarrada contra la mili. Podem veure-hi "El Gran Dictador".

Dimarts, matí lliure. Tarda, quatre gotes inoportunes, però igual fem el cercavila fins a la caserna. Remarcar la presència del capgròs Ricardín Isquierdín. Els militars, a dintre, no volen llegir les octavetes ni jugar amb els globus antimilitaristes que van omplint el pati. A la nit, gresca al Passeig amb els grallers, rockers i grups d'animació.

Dimercres, una altra etapa llarga. Fem un beure a Navàs i mengem paella a PRATS DE LLUÇANES. Havent dinat, quans'inicia la segona etapa del dia ens acompanya la pluja amb alguna mica de pedregada, fins que arribem a VIC. Ja ha passat la tronada. Cercavila a la ciutat dels sants per demanar la llibertat dels companys. Sopar popular i pintada d'un mural commemoratiu. L'església ens allotja aquella nit.

Dijous, cap a CALDES DE MONTBUI. Els cotxes i camions ens passen a frec quan hem de compartir amb ells la carretera nacional. Els amics del MAS BLANC ens donen el got d'aigua fresca (que no quedarà sense recompensa). Arribem a Caldes amb una mica de retard. Dinar al Casal. La tele ens anuncia la invasió de Kuwait per Iraq. La guàrdia civil ens vigila de prop, però nosaltres hem d'anar cap a Granollers per enrenfar-nos cap a Girona.

Marxa rockera nocturna a la Rambla. Passem la nit a cobert, a ca un grup de teatre. L'endemà al matí, cap a la Plaça de l'Ajuntament per recordar al senyor Nadal que a casa seva hi ha insubmisos a la PSS. Fem un recorregut turístic per la ciutat, guiats per la G.U. motoritzada. Entre altres, visitem el Govern Militar. És divendres al matí, som una bona colleta de gent, vora 25 bicis. TV3 del Gironès s'ho passa d'allò més bé filmant-nos pel davant i pel darrera, de dalt i de baix. Ens feien sentir Lejarretas!!

Amb una mica de descontrol i de retard (avaries, punxades...) arribem a la Bisbal. Dinem. Recorregut per la vila. Ens rep un regidor, que se solidaritza amb la nostra causa. És un petit record per a Francis Cano, que estava empresonat. Tots cap a TORROELLA DE MONTGRI. Cercavila amb grallers professionals-sona millor-; i a la nit més marxeta rockera. Dormim al

poliesportiu municipal.

Dissabte al matí. Visita obligada a la base americana de l'Estartit. La pujada és una prova dura, però tots hi arribem, a peu o amb bici. Els deixem unes quantes octavetes de record, mentre la G.C., amagada entre el Patrol i un pi, apunta les matrícules dels cotxes.

Anem fins a l'Escala. Com que és dissabte, la platja de gom a gom, "contra el militarisme... MARXA". El mar és temptador. Una remulladeta, a dinar i cap a Figueres.

Arribem a FIGUERES una mica tard. Un municipal que ens esperava començava a estar nerviós. Ens acompanya a la "zona reservada" per als nostres vehicles. A la plaça de l'Ajuntament ja ens esperaven els jocs desmilitaritzats, l'orxata i les danses i cançons de l'Arc en el Cel. Fem la -pràcticament- última suada, a tot ritme. Aquella nit multitudinària, però acollidor, sopar al MAS MOLAR.

Diumenge dia 5 d'agost. Visita a la base militar de SANT CLIMENT SESCEBES. Com que això de BASE MILITAR sona molt malament, els canviem els cartells per L'ALBERA, PARC NATURAL.

La la MARXA ANTIMILITARISTA comença a tocar fons. Tornem a Figueres per agafar el tren. És l'hora dels adéus... només per uns instants. Quan arribem a Barcelona ens tornem a concentrar davant de la Trinitat; ens hi esperaven l'Angel i l'Eduard.

I és que encara que "soy un accidente", contra el militarisme MARXA, "porque los gatos en el callejón" durant una setmana llarga han tornat a sortir al carrer, camins i carreteres i...

LA LLUITA CONTINUUUUUUUUUUA.

Pep Manel.

I MARXA ANTIMILITARISTA. AGRAÏMENTS

En nom de l'Assemblea Antimilitarista del Berguedà, voldria fer esment d'algunes persones i entitats que han col·laborat desinteressadament en la I Marxa Antimilitarista de Catalunya al seu pas per Berga, i sense les quals no hagués estat possible la fructificació dels actes programats amb l'èxit en que s'han desenvolupat.

Serveixi doncs aquest escrit, com a mostra d'agraïment per a totes, però especialment per a:

- UNIBAR S.L., per la cessió gratuïta de la infraestructura del bar i pel subministrament de les begudes.

- L'Ajuntament de Berga, per totes les facilitats obtingudes quant a subministrament elèctric, enllumenat, entarimat d'actuacions i difusió d'actes, a més del seu suport moral a l'organització.

- L'Agrupació Recreativa Patronat, de Berga, per la cessió del projector de cinema.

- El Col·legi de les Carmelites, per cedir-nos la sala on desenvolupar els àpats dels participants a la Marxa.

- El Gimnàs Shotokan, per deixar-nos dormir a les instal·lacions.

- Gog i Magog, Grallers de Viladomiu Nou i Brams, per les seves esplèndides actuacions, sense cap altra remuneració que la satisfacció d'haver participat en aquesta Festa Antimilitarista.

- Els organitzadors de la Caminada Popular de Sagàs, per la cessió de la infraestructura de la "botifarrada popular".

- Sonoritacions Arpegi, per posar bon so a tota la festa.

- I a tantes altres persones, que en la mesura de les seves possibilitats han col·laborat en diferents actes, aportant el seu gra de sorra en aquest objectiu de tots, que és la desmilitarització de la nostra societat.

Per acabar, només agrair als berguedans i forasters assistents a la festa, la seva participació, que en definitiva és el que ha conferit ressò popular a la mateixa. Tanmateix, ens plau comprovar com mica en mica, la societat va prenent partit en el rebuig al militarisme en les seves diverses formes, encapçalant l'interès la lluita per l'abolició del servei militar obligatori.

Xavier Sàez
Assemblea Antimilitarista del Berguedà

Publicat a El Vilatà: la revista del Berguedà, any X, octubre 1990.

LA INSUBMISSIÓ NO ÉS AL DICCIONARI

L'altre dia, tot fullejant el diccionari general de la llengua catalana de Pompeu Fabra, em vaig adonar que la paraula insubmissió no hi figurava. Sí que ho sortien, en canvi; "insubordinació", "isubornable", "insurgent", "insurrecció..." Llavors vaig mirar a la lletra S, i aquí sí que sortia la paraula "submissió", que significa "l'acció de sotmetre o sotmetre's; obediència, docilitat de l'inferior envers el superior". De fet, no crec que Pompeu Fabra tingués cap mala intenció a l'hora de desentendre's de la *insubmissió*. M'imagino que quan va confeccionar el diccionari, la gent en general feia bon dat, o, com a mínim, trobava lògic això que hi han inferiors que s'han de mostrar dòcils als superiors. M'imagino que aleshores, molts pocs dubtaven de la necessitat dels exèrcits, per posar un cas.

Un senyor gran, que va fer la guerra amb els republicans, em comentava que no entenia els insubmisos. Deia que si mai Catalunya fos independent, bé necessitaria un exèrcit per defensar aquesta hipotètica i llunyana possibilitat d'independència. Ben mirat, la paraula independència comença per *in*; no és estrany que per alguns frívols això de la independència és com una moda, no una necessitat o una finalitat. Per alguns, ser independentista és anar a remolc de les darreres tendències, és estar *in*. Fins fa poc, la moda era ser *anti*. Però jo mateix reconec que tinc molt d'*anti* i molt d'*in*. Em deien que sóc d'aquella raça de gent que no els està bé gaire res.

La veritat és, però, que hi ha coses que m'estan molt bé. Com la muntanya del Cadí i els seus pagesos. També m'agraden els pescadors i parlar amb els jubilats. En canvi, he de reconèixer que cada vegada m'agrada menys el futbol, tot i que fa uns anys era un incondicional del Barça i de la petita pantalla quan feien partits. M'agrada la música, tret de quan és un poti-poti inaudible de sorolls, el famós *xim-pataxim-xim-xim*. M'embadoco i m'extasio mirant les pel·lícules d'Orson Welles. Em trobo molt bé en companyia de quatre amics i amigues, tot menjant una escalivada a la vora del foc, fregint sardines i comentant mil barrabassades...

I vet aquí queestic absolutament a favor dels insubmisos i desertors, i en contra dels exèrcits; encara que dubto que mai que desaperixeran del planeta. Em sap greu que aquest col·lectiu, els insubmisos, hagi de tenir tants maldecaps i que hagi de fer aparicions clandestines, reunions i més reunions. Tot per una cosa tan clara i evident. Realment trobo ridícul això d'anar tot el dia corrent per aquí i per allà amb una escopeta, sota els crits histèrics d'algun tinentot amb bigoti, que et tracta de *polaco* i que et diu que "parece que lleves horchata en la sangre, mamón!". Ho trobo ridícul, de molt mal gust i mala educació. I què es pot dir d'aquesta mascaradad'enviar soldats al Golf, només per fer veure que Espanya encara existeix, i que algun dia tornarà a ser un imperi. "Mas vale barcos sin honra, que honra sin barcos". Ridícul. De fet, ja sabem com les gastava l'Armada Invencible, que va perdre l'única batalla on va participar, sense ni tan sols entrar en combat. Els *elements* solets van guanyar tot un exèrcit. Prefereixo que la gent jugui a barcos, a papes i mames, o a infermeres, molt abans que anar a fer el soldat i servir el rei. També defenso l'insubmis quotidià, aquell que no es quadra davant les ordres d'un pare autoritari, boig i idiota. O aquell que no deixa que, a la fàbrica, el llepacul de l'encarregat se'l rifi. La insubmissió, la independència en tots els sentits, i la desobediència civil haurien d'estendre's als quatre vents. Llàstima que, avui, els insubmisos només siguin quatre gats, i que en canvi, els submisos, els subornats i els dependents es reproduïen amb tanta facilitat. Una vergonya.

Antoni Coromina

Publicat a El 9 Nou, 22 d'octubre de 1990

EL JUDICI DELS SIS

(Crònica del nostre enviat especial, Marc, l'alegre insubmis).

És un assolellat matí de setembre, dimecres dia 19, i una petita expedició de tres mocoses/es i cinc objectors "guiris" agafa el cotxe i es posa de camí cap a Berga. L'objectiu és ensenyar als ja esmentats "guiris" que a Catalunya la gent de comarques ja fa molt de temps que va baixar de l'hort, i és capaç de fer accions tan espectaculars com una ocupació a un camp de futbol, i d'afrontar un judici posterior arran dels esdeveniments en aquesta ocupació se succeïren. Us parlo, com els més espavilats ja haureu endevinat, del judici als sis antimilitaristes del Berguedà i Osona que van irrompre pacíficament als actes de la jura de bandera amb unes samarretes que formaven la frase "mili no". Abans, però hi ha un judici on es jutja alhora un altre dels manifestants i un guàrdia urbà que s'acusen l'un a l'altre. Tots dos demanen indemnització de la part contrària i diuen els nostres analistes - tot pot quedar en res per versions contradictòries. I arriba l'hora de la veritat. Els sis encausats, engalanats amb les samarretes que els van fer famosos - almenys a la comarca -, s'encaminen cap als seients que els corresponen, mentre una cinquantena d'antimilitaristes que omplen de gom a gom la petita sala dels jutjats intenten tranquil·litzar-los, tot i que estan tan nerviosos com ells. primer contratemps: el jutge no els permet de lluir les samarretes mentre declaren. Però no passa res: ràpidament surten entre el públic sis persones -entre les quals aquest humil narrador- que es posen les samarretes i es col·loquen en posició perquè el missatge no es perdi: Mili no!!!! Deprés, un per un, els sis encausats amb la col·laboració de l'advocat, un tal Matalmales -brillant!, convé no perdre'l de vista-, van repetint, amb petites variacions, el missatge en el qual basen la seva defensa: com antimilitaristes que són, i fent ús del seu dret a la llibertat d'expressió, van creure oportú donar a conèixer al públic present al camp de futbol el que sentien el els seus cors, dolguts pel patiment dels soldats: Mili no!!! A més a més el camp de futbol és públic i, com que sabien -vés per on!- que els militars no tenien permís escrit de l'ajuntament per dur a terme l'acte de la jura de bandera, van adonar-se'n que ells també tenien dret a fer el seu acte particular de protesta. Mentre els treïen per la força, no van oposar cap resistència a l'autoritat, ni van donar cap patada al guàrdia (in)civil. Un cop li han traduït el que s'ha dit fins aleshores, declara el picolo: en aquells moments estava fora de servei, havia actuat per compte propi, no sabia dir qui li havia donat la patada i aquesta patada havia estat voluntària o involuntària. La fiscal acaba la seva actu-

REUS CONNECTION

El passat mes de desembre interrompeix el seu funcionament la Plataforma per la Insubmissió de Tarragona i Reus, bàsicament pels típics problemes creats per un partit d'extrema esquerra derivats del seu afany de protagonisme i control. Per desgràcia la Plataforma entra en una fase d'hivernació, que no de dissolució, i cada col·lectiu es mou pel seu compte i es coordina com i amb qui vol.

A la presentació del més de febrer es presenta un insubmis de Sarral (Conca de Barberà) i a la de maig un de Montblanc, un de Tarragona i un de l'Aleixar (Baix Camp).

Durant aquestes mesos els del MOC vam realitzar diverses xerrades informatives sobre el tema a Falset, Montblanc i a Reus. El 15 de maig, dia internacional de l'objecció de consciència, es va omplir de pintades i cartells el local de l'ONCE de Reus per protestar pel fet que agafin objectors per fer la PSS i el 16 de maig hi va haver una concentració de 60 persones davant de la presó de Tarragona per protestar per la detenció de Miguel Gómez Ballester, insubmis de Barcelona que fou detingut dos dies abans a Tarragona ja que tenia una ordre de recerca del jutge militar de Saragossa. A la concentració es va tallar el trànsit i es pintà i encartellà la paret de la presó, a més

d'informar als assistents i als mitjans informatius presenta de la situació de l'insubmis.

Quant als mesos següents, a part d'accions esporàdiques al carrer (relacionades amb el conflicte del Golf, per exemple), el ens estem dedicant bàsicament a coordinar els insubmisos existents a les nostres comarques en la línia de que siguin ells els qui marquin la dinàmica, amb el compromís per part dels col·lectius de portar les tasques de suport i mobilització.

A finals de setembre es constitueix l'Assemblea d'Insubmisos a les nostres comarques. Actualment ja en són 10 els que la componen, i les perspectives per als propers mesos són bastant bones ja que el tema a poc a poc es va estenent entre els joves. En aquest sentit, entre les primeres activitats a dur a terme per l'Assemblea d'insubmisos i els diversos col·lectius i grups antimilitaristes de la zona, hi ha la realització d'una setmana Antimilitarista, entre els dies 15 i 20 de novembre amb pintades murals, xerrada informativa, manifestació i un concert pro-insubmissió.

I això és tot de moment a 31 d'octubre de 1990

SALUT I ANTIMILITARISME!!

MOC-Baix Camp

ació demanant 25 mil peles per cap, i el judici queda vist per sentència.

Si encara hi ha una mica de justícia en aquest món, s'hauria d'absoldre els sis acusats, i que el picolo pagués a l'advocat el que li va costar la ronda a la qual va convidar a tots els assistents al bar de la cantonada un cop acabat el judici.

Finalment els sis antimilitaristes han estat condemnats per una falta de desobediència lleu a pagar una multa de cinc mil pessetes cadascun o, en cas d'impagament, a un dia d'arrest substitutori. A la sentència s'especifica que *l'ordre donada per les forces de seguretat... conforme es retirassin els imputats era perfectament legítima i raonable i proporcionada.*

Per altra banda, en quant al judici d'un dels manifestants i un guàrdia urbà que s'acusaven mútuament la sentència considera que no s'ha acreditat cap desobediència per part de l'antimilitarista, ja que *el caporal va agafar fortament la pancarta sense donar l'ordre de retirar-la segurament a causa de la situació de nerviosisme que s'estava vivint a la ciutat com a conseqüència dels actes ocorreguts en el camp de futbol.*

Si sis antimilitaristes van aconseguir posar tothom nerviós que no aconseguirà tot el moviment!

BARNA

Els proppassats 6 i 7 d'octubre es van fer les jornades de MOC-Barcelona abans d'iniciar el curs. Es va escollir un lloc ben tranquil com és el Mas Molar, situat a l'Alt Empordà. L'assistència va ser molt nombrosa (vint-i-tres persones); també va venir com a convidat especial en Carles Hinojosa. El dissabte al matí (tot escloventant ametlles sota una alzina) vàrem fer roda d'informacions (PSS i mili) i a la tarda es va parlar de les MOC-RELACIONS (intercomarcal, estatal, assemblea d'insubmisos de Barna i els grups de la ex-Plataforma de Barna). A la nit ens vàrem reunir en un espai de vint metres quadrats per fer relacions efíliques.

Diumenge ben d'hora encetàrem amb el tema de la situació d'en carles i en Josep Maria seguint amb les presentacions. Després d'un bon dinaret (Cal dir que la gent del Mas s'ho fan molt bé a tots nivells), vàrem parlar del Casal i el més important: el calendari de tasques.

LINUS

Collection Number: AG1977

END CONSCRIPTION CAMPAIGN (ECC)

PUBLISHER:

Publisher:- Historical Papers Research Archive

Location:- Johannesburg

©2013

LEGAL NOTICES:

Copyright Notice: All materials on the Historical Papers website are protected by South African copyright law and may not be reproduced, distributed, transmitted, displayed, or otherwise published in any format, without the prior written permission of the copyright owner.

Disclaimer and Terms of Use: Provided that you maintain all copyright and other notices contained therein, you may download material (one machine readable copy and one print copy per page) for your personal and/or educational non-commercial use only.

People using these records relating to the archives of Historical Papers, The Library, University of the Witwatersrand, Johannesburg, are reminded that such records sometimes contain material which is uncorroborated, inaccurate, distorted or untrue. While these digital records are true facsimiles of paper documents and the information contained herein is obtained from sources believed to be accurate and reliable, Historical Papers, University of the Witwatersrand has not independently verified their content. Consequently, the University is not responsible for any errors or omissions and excludes any and all liability for any errors in or omissions from the information on the website or any related information on third party websites accessible from this website.

This document is part of a collection held at the Historical Papers Research Archive at The University of the Witwatersrand, Johannesburg, South Africa.